

Pia Olsen Dyhrs tale ved Socialistisk Folkepartis landsmøde

Taler

Pia Olsen Dyhr
Formand for Socialistisk
Folkeparti

Dato

16. april 2016

Sted

Vejle

Nogle gange tænker jeg – ”jeg har lidt travlt”. Når jeg sådan tjekker kalenderen på min mobil. Det kender I sikkert godt. Men ingen af os har næppe så travlt som businesskvinden Vianca Scott.

Hun sad gennem mange år på samme tid som direktør og bestyrelsesformand i hundredvis af selskaber i Panama og Luxemburg. Selskaber brugt som skalkeskjul for skattesnyd.

Faktisk har Vianca så travlt, at hun selv her otte år efter sin død stadig er direktør i over 30 selskaber. Selskaber, som også danske banker bruger til at sende penge i skattely.

Det er alligevel en bedrift. At bedrive skattesnyd fra det hinsidiges.

Historien er grotesk. Men det er desværre reglen, når det gælder skattely. Virkeligheden overgår fantasien og fiktionen. Her kan ikke engang DR1's søndagsdramaserier følge med.

Vi oplever banker, som under eksotiske himmelstrøg enten er særdeles kreative eller direkte bryder loven.

Banker, som herhjemme har modtaget ikke en, ikke to, ikke tre men adskillige store bankpakker.

Banker, som laver lukrative forretninger med staten og kommunerne.

Samtidig med at de med den anden hånd er med til at underminere vores

velfærd og fællesskab.

For det er jo det, der sker. Skattely og skattesnyd. Noget af det allermest skadelige for vores fællesskab og velfærd.

Ikke kun fordi masser af penge, der kunne være brugt til flere sygeplejersker, bedre hjemmepleje eller vores børns skoler, går tabt.

Heller ikke kun fordi det er hamrende uretfærdigt, at de mest velhavende finder en VIP-kø uden om kasseapparatet.

Men også fordi det underminerer solidariteten og fællesskabet i vores samfund.

Derfor forstår jeg godt de mange danskere, der de seneste to uger har klippet deres Dankort fra Jyske Bank eller Nordea over.

Men vi skal som samfund have den helt store, fælles saks frem. For det skal ikke være mit eller dit eller dit ansvar at holde bankerne i ørerne. Det er urimeligt at lægge ansvaret over på helt almindelige mennesker – det er et politisk ansvar.

Så lad mig sige det helt klart og så tydeligt, at det trænger ind i selv det mest armerede bankbestyrelseslokale:

Vi hverken vil eller skal acceptere, at vores skatte kroner går til at bygge skattely.

Så kære banker: Opfør jer ordenligt! Ellers kommer vi efter jer. Ellers vil vi ikke lave forretninger med jer.

Og lad mig sige det lige så tydeligt til mine politiske kollegaer i Folketinget. Især de blå af jer.

Tænk, at I bruger alle jeres kræfter på at udtænke måder at snuppe de sidste ferie- eller tøjpenge fra fattige familier på kontanthjælp.

Tænk, at I bruger jeres energi på at lave love, der skal tage smykker fra flygtninge.

Samtidig med at nogle af de rigeste i vores samfund åbenbart uden meget besvær

kan skjule deres store pengesummer.

Det er jo helt ude af proportioner. Det er helt skævt. Snylterne sidder ikke i flygtningelejre eller er på kontanthjælp. De sidder i skattely og griner hele vejen til banken – på første klasse.

Så kære politiske kollegaer. Skal vi ikke få proportionerne tilbage i dansk politik. Er det ikke tid til at få genindstillet både det politiske og menneskelige kompas?

SF har i denne uge lanceret et meget konkret udspil til, hvordan vi stopper skattesnyd. Vi vil fordoble straffen for grov skattesnyd. Vi vil have bedre kontrol. Og så skal vi også arbejde meget mere sammen på tværs af grænser – ligesom skattefuskerne gør.

For vi skal have stoppet mulighederne for skattely. En gang for alle. Nuvel, det er svært og løses ikke med et snuptag. Men umuligt er det ikke. Og først og fremmest er det et politisk valg.

Og bare at lade stå til – det er også et valg.

***

Nu blev jeg så revet med – for det er noget, der optager mig. Så revet med, at jeg næsten helt glemte at byde jer velkommen.

Så velkommen. Velkommen her til SF's landsmøde. Velkommen til jer fra hele landet. SFU'ere, internationale venner. Bevægelser, faglige, grønne folk. Kort sagt: Velkommen til alle jer, der er med til at gøre SF til netop SF. Og med til at gøre et landsmøde i SF til noget helt særligt.

Jeg er allerede ramt af den særlige følelse af fællesskab, der opstår som næsten en naturlov, når vi er sammen.

Og fællesskab, det at være og gøre noget sammen, at ville noget sammen, er mere nødvendigt end nogensinde før.

***

Jeg begyndte med et par ord om skattely. Men skattely er kun en lille flig af en langt større historie. En historie, som desværre sjældent ender på forsiden.

Vi er i de her år vidne til stigende ulighed. Mange mennesker er parkeret uden for fællesskabet. Mens en lille gruppe stikker af fra resten – med en stor formue og magt i bagagen.

Vi skal et godt stykke tilbage i tiden, før man finder en situation som nu. Hvor os der er forældre må stille os selv det hårde spørgsmål: Mon vores børn faktisk får et bedre eller måske i stedet mere usikkert liv end os selv.

Gennem et par generationer har det næsten været en selvfølge. Min mormor vidste, at min mor ville få flere muligheder. Og min mor, ja, at jeg også ville. Det gav ro og vished.

Men tænker alle det i dag om deres børn?

Får de et liv, hvor alt det, der har givet os muligheder, tryghed og frihed, ikke længere er givet.

Et arbejdsmarked, hvor sikkerhedsnettet er blevet løsnet. Hvor maskerne i det bliver så store, at flere falder igennem.

En velfærd, som er på vej til at blive barberet så meget ned, at de sårbare ikke vil få det skub i den rigtige retning, som får dem retur på rette kurs.

Et samfund, hvor en lille gruppe vil sidde på stadig større formuer og magt mens en stadig voksende gruppe vil være udenfor.

Nu ligger det faktisk slet ikke til mig at komme med dystopiske fremtidsscenarier.

Jeg er meget mere til at fortælle den gode historie: at det danske samfund i dag er et sted, hvor folk mødes. Høj som lav. Hvor en velfærdsstat er med til at give muligheder. Hvor vi har vækst og gode vilkår også for virksomheder netop på grund af den måde, vi har valgt at indrette vores samfund.

Hvor pedellens datter kan blive bankdirektør ... eller måske direktør et andet sted, hvis hun ikke lige magter at blive revset af SF's formand i en landsmødetale.

Men der er begyndt at komme ridser i den historie. Virkeligheden er ved at ændre sig. Uligheden slår rødder. For øjnene af os.

***

Vi oplever fundamentale forandringer på vores arbejdsmarked i de her år. Nu bliver snak om den danske model og arbejdsmarkedet altid sådan lidt flyvsk. Så lad mig gøre det helt konkret.

Prøv at tænke tilbage på den måned, der lige er gået.

Har du spist noget fastfood – bare rolig det er ikke et kollektivt sundhedstjek!

Har du fået flyttet møbler eller bragt noget ud?

Eller måske mere jordnært: Har du købt grøntsager ind til aftensmaden?

Mødt ind på arbejde en helt almindelig mandag til et rengjort kontor?

Måske været ude at flyve?

Ja, hvis du bare har gjort en af de ting, eller noget der minder om, så skal du være ualmindelig heldig, hvis den der har stået på den anden side af disken. Sidde bare rattet. Stået med moppen i hånden. Eller med ryggen bøjet over grøntsagsmarkerne.

Den der har udført arbejdet. Du skal være heldig, hvis vedkommende i alle tilfælde har været ansat på ordnede vilkår. I det som vi indtil for bare et par år siden ville kalde – i et helt almindeligt arbejde.

Til overenskomst. Fast ansat. Ikke på korte kontrakter. Ikke på uønsket deltid. Ikke til en løn, der krævede mindst to jobs. Og i en branche, som ikke er trykket af social dumping.

For hvad, der for blot få år siden var ukendt og uhørt i Danmark, er nu ved blive velkendt hverdag. Hvor man tidligere skulle til Italien, England eller Tyskland for at opleve korte kontrakter, lave lønninger, der kræver flere job for at få det til at løbe rundt og en udbredt social dumping, så kan man i dag spare flybilletten.

Er det sket ved et tilfælde. Nej.

Claus Hjort skal roses for at han ærligt for år tilbage afslørede, at han ønskede tyske lønninger. Han skal til gengæld ikke roses for det arbejdsmarked, vi nu ser.

Og det ville også være befriende, hvis Hjort og sådan set også Løkke strakte ærligheden lidt længere. Hvis de indrømmede, at dagpengeforringelserne og det såkaldte moderne kontanthjælpsloft – og før det slagtningen af efterlønnen – er våben i deres kamp for et arbejdsmarked, som det vi ser udkrystallisere sig i disse år.

Med lavere løn. Med mere utryghed. Og med mere usikkerhed. I flere og flere brancher. For flere og flere danskere.

Jamen, det er jo bare udtryk for en sund konkurrence, hører jeg borgelige sige. Det er en sund udvikling – folk må følge med.

Sund konkurrence? Som Karsten Hønge så rammende formulerede det den anden dag: Virksomheder, der bedriver social dumping, de blev skabt af fanden

en sur mandag morgen!

Da jeg var til Anker Jørgensens begravelse for et par uger siden, slog det mig, hvor ufatteligt langt der er fra Anker, hans efterløn og insisteren på den danske model som en motor, der skaber bedre muligheder for flere og et mere lige samfund. Fra det og så til dagens Ryanair samfund, hvor arbejdsmarkedet er blevet en motor, hvis tandhjul flere og flere bliver kvast i.

***

Skal vi gøre Danmark til et mere lige land, skal vi tage fat mange år før folk overhovedet træder ind ad døren på deres første arbejdsdag. Faktisk før de overhovedet er begyndt at drømme om, om de skal være brandmænd, frisør eller sygeplejeske som voksen.

Vi skal begynde i børnenes første år.

DR har for tiden et program, hvor de sender os politikere ud i virkeligheden. Jeg tror nu, de fleste af os, i hvert fald os SF'ere, er der dagligt.

Men okay, vores børneordfører, Jacob Mark, kom en tur i praktik i en børnehave på Vestegnen. Jacob er sgu sej og måtte lige skille nogle ad i en slåskamp, trøste et par stykker og lidt til. Samtidig. Han kæmpede en brav kamp og smeltede vist et par hjerter undervejs.

Jeg ved, han vil skrive under på, at der godt kunne have været et par voksne hænder til. At nogen af børnene godt kunne have trængt til at blive set mere. Få puffet i den rigtige retning.

Og sådan er det landet over. Også i skolerne.
Hver eneste dag.

Hvad har det med lighed at gøre? Jo, adskillige undersøgelser viser, at netop en

god begyndelse i børnehaver, vuggestuer og skoler er helt afgørende for at øge den sociale mobilitet.

Jeg plejer at sige at gode institutioner og skoler er de trampoliner, der gør at børnene kan springe op og nå deres drømme og udleve deres potentialer. Uanset deres baggrund.

Og der er brug for at gøre noget ved den sociale mobilitet. Stik modsat hvad mange tror, så falder den sociale mobilitet i Danmark. Færre rykker sig.

I 2003 endte lidt under hver fjerde barn fra underklassen selv i underklassen. Ti år efter er det tal vokset til mere end hver tredje. Det er jo en helt forkert udvikling – den skal vendes.

Det kræver en bedre indsats tidligt i livet. Det kræver så til gengæld penge til flere voksne. Og dem kunne man jo så for eksempel finde ved at få stoppet skattespekulation.

Jeg har det sådan, at pengene gør mere gavn i Radisehaven, Søhesten, Eventyrslottet eller nogle af de mange andre institutioner landet over – end de gør i skuffeselskaber i Luxemburg og Panama, hos stenrige kendisser eller i Nordeas og Jyske Banks aktionærudbytte.

Det kræver også, at vi tænker nyt. Det er også derfor SF har arbejdet for, at skoler landet over kan vælge to voksne i klassen i stedet for en længere skoledag. Og derfor vi stadig ønsker flere penge til inklusion af sårbare elever.

For mig hænger mere lighed tæt sammen med frihed. Ved at give flere – og helst alle – børn reelle lige muligheder, skaber vi mere frihed i samfundet. Mere frihed til at forfølge deres drømme. Ambitioner. Udleve deres potentialer. Gennem hele livet.

Mit lighedsprojekt er et frihedsprojekt. Og i min verden er nogle af de vigtigste frihedskæmpere, vi har, de mange pædagoger, pædagogmedhjælpere, lærere, socialrådgivere men også sygeplejersker, omsorgsarbejdere, hjemmehjælpere og andre offentligt ansatte.

Jer, som hver dag gør, at flere mennesker får mulighed for at dyrke deres bedste

sider og bliver frisat til at leve et liv, hvor de både bidrager til samfundet og følger egne mål og drømme.

Det sidste her lyder nok som en drøm for en liberalist. Men rolig nu Samuelson, Simon Emil og kompagni.

For de fleste liberalister har nemlig så utroligt svært ved at forstå, at netop lighed og en velfungerende offentlig sektor er hele forudsætningen. Det er vist kun i deres verden, at ting bare sker af sig selv.

Vi skal have et stærk velfærdssamfund med fri og lige adgang. Med tilbud af høj kvalitet. Hvor de ansatte får frihed i deres arbejde, så de kan skabe frihed for os andre. Og hvor skatte kroner ikke går til at forgylde privathospitaler, men til at skabe flere muligheder for alle.

Det er nøglen til mere lighed. Det er nøglen til mere frihed. Det er nøglen til et bedre Danmark. Lad være med at smide den væk.

***

Skal vi have et mere lige samfund, er vi også nødt til at stille skarpt på, hvad der sker i disse år i både toppen og bunden.

Man behøver ikke at have siddet med næsen i statistikkerner for at bemærke hvad der sker både globalt og herhjemme. En lille gruppe stikker af fra resten af samfundet. Sidder på en stor koncentration af magt og penge.

De rigeste 10% af danskerne ejer halvdelen af alle formuer.

Og groft sagt tjener overklassen 4 gange så meget som underklassen.

Jeg bakker altid op om folk, der klarer sig godt. Uforbeholdent. Men sker det gennem samfundsskadelig spekulation, skattesnyd eller bonussystemer, der

fremmer ekstrem risikovillighed, så forsvinder den opbakning altså.

Jeg tror, at mange i frygt for at blive kaldt misundelige, eller blive beskyldt for at være jantelovsagtige afholder sig fra at rette fokus mod den koncentration af formue og indkomst i toppen, vi ser i disse år. Så har man ondt i røven over andres succes.

Men jeg synes det er relevant at se på udviklingen. Når en dansk direktør kan få et gyldent håndtryk på 72 millioner kroner, hvilket svarer til indkomsten for 6 ufaglærte – gennem hele deres liv. Er det så sådan et samfund, vi vil have? Er det rimeligt? Hvilke værdier bygger det på?

Og hvad vil de borgerlige gøre – det kan jo slet ikke betale sig for den stakkels direktør nogen sinde at tage et arbejde igen. At bidrage til samfundet.

Jeg vil godt lige i den forbindelse sige respekt til SFU. Respekt for at I i år dukkede op på bankgeneralforsamlinger i jeres stiveste puds og med klar tale fremlagde forslag om loft over gyldne håndtryk til direktører. Og fik det vedtaget – i Danske Bank. Respekt for det!

Måske kunne det være inspiration til et generelt moderne gyldent håndtryk-loft. Den ide er hermed givet videre.

Lad os også rette fokus mod bunden, og ikke kun toppen. Eller det vil sige, jeg bryder mig faktisk ikke om ordet bunden, for det tilsiger at den del af vores samfund er mindre værd. Et syn som den seneste tids jagt på kontanthjælpsmodtagere og før det dagpengemodtagere og efterlønnere kun har været med til at styrke. En konstant sparken nedad.

Men faktum er, at op mod 20% af danskerne i dag på en eller anden måde er uden for fællesskabet. Der er en femte-del af befolkningen som har meget svært ved at klare sig. Det er dælme mange. Det svarer til hele København.

De har ikke brug for pisk – fattigdom gør kun problemerne værre. De har brug for hjælp. Jeg oplever, at der er ufattelig lidt forståelse for denne gruppes store problemer.

De blive kaldt dovne.

De bliver sendt på arbejdsprøvning i senge. I senge? Sig mig, det er jo værre end en molbohistorie. Værre fordi det handler om mennesker.

For mange af de mennesker drejer det sig slet ikke om, hvorvidt det kan betale sig at arbejde, men om, at de er langt fra overhovedet at kunne arbejde. Derfor virker det ikke at straffe dem, men det virker at give dem bedre hjælp. Vi skal for eksempel sørge for, at resurseforløbene ude i kommunerne ikke fortsætter i den discountudgave, vi er endt med.

Ret og pligt gælder os alle. Ja, men pligt forudsætter nogen gange at man får hjælp til og mulighed for at gøre sin pligt. Og det er ikke at blive tvunget i håbløs arbejdsprøvning eller blive stresset af samtaler og kontrol uden mening.

Lad os stoppe det absurde og triste realityshow, nu!

***

Nu talte jeg om frihed. Og de seneste par måneder er øjnene omsider blevet rettet mod en frihedskamp – et frigørelsesprojekt – som alt for længe har været i mørket. En frigørelse og kamp, der for mig at se er en af de allervigtigste i vor tid.

En lang række nydanske unge kvinder har taget bladet fra munden. Nu taler de åbent om den sociale kontrol og de patriarkalske og middelalderlige normer, som de er vokset op under.

Normer, som desværre hersker alt for mange steder i dagens Danmark.

Normer, som fører til vold, undertrykkelse og tyveri af friheden for generationer af kvinder – og mænd. Normer og levemåder, som på ingen måde høre hjemme i et frit og lige samfund.

Flere og flere unge – især kvinder – med indvandrebaggrund stiller nu op. De siger fra og opfordrer andre til at gøre det samme. Og de sætter meget på spil for at give debatten de stemmer, den så længe har manglet.

De kvinder og de stemmer er noget af det mest værdifulde, vi oplever i denne tid. Og de fortjener og har brug for at vi bakker dem op – og bakker dem op med mere end velmenende ord.

Hvad er det så, de unge peger på? Lad mig komme med et eksempel. En kvinde jeg talte med for nylig.

Hun, en velintegreret ung kvinde med etnisk baggrund, flytter efter sin skilsmisse fra provinsen til København. Her oplever hun, at hendes to døtre ændrer sig helt grundlæggende efter at starte i en skole med 85% tosprogede elever. Den ene datter vælger for eksempel pludseligt at faste, selvom hun aldrig før har gjort det. Og først efter lang tids spørgen til – hvorfor? Svarer pigen – det skal man på min skole, ellers er man ikke en del af fællesskabet. Så bliver man mobbet. Holdt udenfor.

Det er det uhyggelige ved social kontrol. Individets eget valg og identitet forsvinder.

Den her historie står langt fra alene. Når jeg er rundt og tale med sociale organisationer. Når jeg har besøgt boligområder. Når jeg har mødt med unge etniske kvinder og mænd hjemme hos mig selv. Når jeg gentagende gange dette forår har mødt med unge kvinder fra de miljøer. Ja, så går de samme historier og den samme virkelighed igen.

Og den er til at tage og føle på.

Hver fjerde unge nydansker er bange for, at familien vil vælge en ægtefælle til dem mod deres vilje.

Mange kvinder bliver i voldelige ægteskaber på af frygt for at skade familiens ære.

Socialarbejdere fortæller, at presset for, at kvinden skal forblive jomfru inden ægteskab, er enormt.

Og under halvdelen af de kvinder, der er indvandret fra ikke-vestlige lande, kommer ud på arbejdsmarkedet. På den måde har de heller ikke råd til at bryde ud af et voldligt ægteskab.

Jeg må indrømme, at det løber mig koldt ned af ryggen, når jeg lytter til de historier. For det er i den grad en falliterklæring. En falliterklæring, at vi i 2016 stadig oplever, at individuel frihed underlægges patriarkalske familiemønstre og religiøse dogmer.

Og det er tid til et opgør med det. Nu.

Vi skylder både de unge kvinder og hinanden at grave et spadestik dybere, når det handler om integration. At komme videre end den ophedede integrationsdebat om noget så undskyld mig ligegyldigt som frikadeller og hamburgryg eller symbolpolitiske strammermeldinger uden effekt.

For jeg er da fuldstændig ligeglad med, hvad folk spiser. Mon ikke vi kan finde nogle ret pragmatiske løsninger i børnehaver og andre steder. Den tillid har jeg til de ansatte i det offentlige.

Men der hvor jeg bestemt ikke er ligeglad – langt fra – det er, når det gælder kampen for friheden for de unge, der nu stiller op. Og når det gælder om at stå op for de bærende værdier i vores fællesskab. Værdier om ligestilling, retten til at bestemme over eget liv og krop, til at være et selvstændigt menneske. Det er værdier, som SF altid har kæmpet for. Og det er værdier som SF altid skal kæmpe for.

For lad os være ærlige. Problemerne er stadig store, selvom vi har talt om dem de sidste mange år.

Hvorfor egentlig?

Jo, problemerne består og bliver måske større, fordi man fra begge fløje har polariseret debatten.

Der har hos nogle partier været en tendens til at dæmonisere, nedgøre og skabe splid i stedet for målrettet at løse problemerne.

Og ja så har der også været en tendens på venstrefløjen til at ignorere undertrykkelse, hvis den var begrundet i religion eller kultur. Det er så forkert. Vi skal aldrig acceptere nogen former for undertrykkelse. Aldrig.

For mig er og skal det være selve DNA'et for venstrefløjen. Vi skal sætte mennesker fri. Ikke se igennem fingre med undertrykkelse. Uanset hvor.

Og spørgsmålet er vigtigere end nogensinde før. Netop i disse år, hvor Danmark modtager mange flygtninge fra ikke-vestlige lande på grund af krige, kriser og konflikter. Derfor er det en bunden opgave at finde svarene. Vi står over for en enorm integrationsopgave. Vi må ikke bilde hinanden andet ind.

Det blev vi senest mindet om med TV2's skræmmende dokumentar: Moskerne bag sløret. Den tror jeg har åbnet øjnene for mange.

Det, vi ser med skjult kamera i en række moskeer, kan desværre ikke isoleres til nogle få tossede imamer. Det er desværre holdninger, som trives og lever i bedste velgående i nogle miljøer.

Lad os lige forholde os til fakta. Vi har miljøer og områder i Danmark, hvor kvindeundertrykkelse, parallelle retssystemer og normer eksisterer. Og der er sågar helt ekstreme miljøer, hvor apati, had til det danske samfund og planer om terror og hellig krig opstår. Legitimeret i radikal islam.

Vi bliver også mindet om udfordringerne, når Islamisk Trossamfund igen og igen inviterer prædikanter til Danmark. Prædikanter, som forkynder mord, bål og brand over utro ægtefæller, homoseksuelle, jøder og folk, der håner Koranen eller profeten.

Og vi bliver mindet om det, når der kan rekrutteres i ghettoterne efter Syrienskrigere. Unge, som vil slås og dø for Islamisk Stat.

Det er udfordringer, vi skal tage dybt alvorligt.

Vi har for nyligt set terrorangreb i Paris, København, Bruxelles, Ankara og Bagdad. Og for mindre end to uger siden blev fire unge mænd anholdt i Ishøj. Unge mænd, som har været i Syrien og nu mistænkes for at planlægge terror i

Danmark.

Radikal islam udgør i dag den mest alvorlige trussel mod vores samfund, frihed og fællesskab. Det skal vi handle på. Det siger sig selv.

Kombinationen af truslen fra radikal islam, massive flygtningestrømme fra Mellemøsten og Nordafrika og fejlslagen integration er en meget giftig cocktail.

Det truer vores frie og åbne samfund. Og det truer vores fællesskab og solidaritet.

Derfor er vi nødt til at få styr på flygtningekrisen. Vi er nødt til at have ordnede asylprocedurer. Vi er nødt til at få styr på EU's grænser: Det kan ikke fortsætte som i dag. Ej heller med lig der driver rundt i vandkanten i Sydeuropa. Det er på alle måder en menneskelig katastrofe.

Derfor skal vi også øge hjælpen til nabolandene i konfliktområder.

Og hold da op, hvor mange taler om mere hjælp til nærområderne. Jeg kunne så godt tænke mig lidt handling. For det er svært at brødføde ret mange med ord og gode hensigter.

Så lad mig være konkret:

EU, USA og andre lande med penge og indflydelse på kontoen skal lave en Marshallplan for Nordafrika og Mellemøsten. En hjælpeplan som den efter 2. verdenskrig. En plan, som kan sikre fred, stabilitet, økonomisk udvikling og muligheder for befolkningen i deres hjemlande. Præcis som i efterkrigstidens Europa.

Det lyder ikke helt gratis.

Korrekt, men for omkostningerne ved Irak- og Afghanistankrigene kunne man have lavet solid og omfattende Marshallplan for Mellemøsten og Afrika.

Det havde været en bedre investering.

Vi er også nødt til at sætte skub på integrationen herhjemme. Stå fast på vores

værdier og grundlæggende rettigheder og føre frihedskampen ind i indvandremiljøerne.

Kommer vi ikke med løsningerne, så overlader vi blot banen til højrefløjen. Og det får vi med garanti ikke bedre integration af.

Jeg vil gerne i dag lancere SF's udspil til et totalt stop for ghettoer i Danmark.

Et konkret handlingskatalog, som vil gøre det muligt at sætte en endelig stopper for ghettoer i Danmark inden for de næste 10-15 år. Og vi er nødt til at være ambitiøse.

For når boligområder udvikler sig til parallelsamfund, så er det gift for integrationen. Beboere i ghettoerne fastholdes i lukkede miljøer, som gør det sværere for dem at blive integreret i det danske samfund. Og det truer den kulturelle og sociale bæredygtighed i hele Danmark.

SF vil derfor gennemføre et ghattostop i Danmark. Et ghattostop som indebærer, at vi på den ene side skal bremse ghattodannelsen og på den anden side gøre op med de eksisterende ghettoer. Det skal ske gennem bedre fordeling af beboerne i de almene boliger. Gennem nybyggeri. Men også gennem nedrivninger.

Vi har seks konkrete punkter, som skal placere ghettoerne, hvor de hører til. Nemlig i historiebøgerne.

Og vi vil bruge de værktøjer, der skal til. For vi kan ikke spille flere år. Meget godt arbejde bliver allerede gjort i mange boligområder – mange medarbejdere, frivillige og beboere gør en stor indsats – men der skal mere til. Der skal også rykkes på de helt store linjer.

Jeg har i dag talt en del om de unge nydanske kvinder. Men jeg vil godt slutte med at understrege at noget af det vigtigste er at vi ikke kun taler om, men især at vi taler med disse kvinder. Er solidariske, finder svarene sammen med dem.

Derfor vil jeg også efter min tale overlade ordet og scenen til et par af dem. De behøver ikke mig eller andre som talerør – tro mig. Det vil I opleve, når I møder dem lige om lidt.

***

Nu har jeg brugt ordet frihed en håndfuld gange her i min tale. Jeg bliver helt nervøs for om der ligger en masse sure sms'er på min mobil fra Samuelson, Løkke eller Cepas, som mener, at de faktisk ejer det begreb.

Men det er jo en misforståelse.

For frihed, ja det er os, der kæmper for den. Og frihedsberøvelse, det er højrefløjen, der står for den.

Vi kæmper for frihed, når vi siger nej til den ulighed, der forhindrer mennesker i at udleve deres drømme.

Vi kæmper for frihed, når vi siger nej til den sociale kontrol, der betyder at kvinder, homoseksuelle, unge mennesker ikke kan leve det liv, de ønsker.

Vi kæmper for frihed, når offentligt ansatte overdynges med regler, måltal og dokumentationskrav.

Vi kæmper for frihed, når vi siger nej til, at familier skal gå i stykker, fordi de ikke kan få arbejdslivet og det at være en god far eller mor til at hænge sammen.

Og vi kæmper for frihed, når vi siger nej til, at forurening, farlig kemi eller klimaforandringer skal berøve de kommende generationer muligheden for et liv uden de trusler over hovedet.

Kort og godt: Vi er dem, der kæmper for friheden.

Og højrefløjen. Ja, de begrænser den. De tager den.

Vi ser det i de her dage blandt andet på uddannelsesområdet.

Når de borgerlige lige nu konkurrerer om, hvem der kan gøre det sværest at få en studenterhue. Eller vil stække HF, som om noget øger mulighederne for flere – også for os, der ikke lige kom fra et hjem med klaver. Ja så er det jo frihedsberøvelse ved højlys dag. Det er elitært, skævt og snobbet. Og det er at sætte stolen for døren for de mange unge mennesker med viden, vilje og opdrift, som Danmark har så brug for.

Vores projekt derimod, det er et frihedsprojekt. Vi ønsker at sætte mennesker fri. Uanset deres baggrund. Vi ønsker at udvide fællesskabet og demokratiet. Vi ønsker at flere har reel frihed til at leve det liv, de ønsker.

Og det kræver stærke fællesskaber. Og at vi mødes i fællesskaber. At vi gør tingene sammen.

***

Nu har jeg stået her og kigget lidt på jer. Og når jeg siger, at vi skal gøre tingene sammen, så er det jo jer, jeg tænker på.

For SF, det er jo ikke noget der kun foregår her fra denne scene. Det er jo alle jer, og det I gør.

Hver eneste dag.

Jeg burde næsten gribe mobilen og forene jer alle sammen. For det billede ville sige meget mere om SF, end et billede af mig, der står og taler her.

Kun sammen kan vi skabe de forandringer, jeg taler om i dag. Kun sammen kan vi gøre en forskel.

Jeg startede selv som ung SFU'er i slut 80'erne. Dengang var jeg ligesom mange andre optaget af kampen mod atomvåben. Siden ligestilling. Efter det miljø. Og siden meget mere – ja, I kender jo historien.

SF har jo altid udviklet sig. Jeg sad og bladrede i nogle af de gamle udgaver af Folkesocialisten. Og stødte på alt fra Holger K's bustur rundt i Jylland, til åbne dialogmøder, Livø-festivaller på stribe og selskabet for finere socialistisk madlavning og borddækning. Ja, der var sågar en havebrevkasse bestyret af Aage Frandsen.

Meget af det, der i dag bliver kaldt moderne, eksperimenterende og nye organisationsformer, jamen det satte SF i søen allerede længe før, jeg fik stemmeret.

Og vi er stadig i et parti i bevægelse. I dag holder vi lyttemøder, har startet en feministisk handletank – for vi er slet ikke i mål med ligestillingen i Danmark – og vi knytter hele tiden bånd til nye bevægelser på stadig nye og flere måder.

Vi står ikke stille. Og med vi, ja, der mener jeg hver en af os, der er her i dag. Og hver en af de mange SF'ere og SFU'ere, der sidder ude i landet fra syd til nord.

Og der bliver brug for alle kræfter. Ikke mindst når vi skal give de blå maksimal kamp til strengen.

***

Og der er godt nok sket meget på det snart et års tid, vi har haft dem ved roret. Ikke mindst med det danske sprog.

Jeg tror, Orwell ville smile fra sin grav, hvis han hørte, hvad den nuværende regering præsterer af newspeak.

Om-pri-o-ri-te-rings-bidrag.

Moderne kontanthjælpsloft.

Men også de mere kreative:

Kornfede uddannelser.

Og den helt sjove:

Miljøminister.

Nu taler mange om iværksætter. Og jeg tror man kunne tjene gode penge som iværksætter, hvis man kunne opfinde en sådan Google Translate, der kunne oversætte fra regerings sprog til dansk. Hvad de siger og pakker tingene ind i – og hvad de i virkeligheden mener og gør.

I det hele taget er der gang i blå blok.

LA er holdt op med at true med at vælte regeringen. Nu truer de i stedet med at være med i regeringen. Jeg ved snart ikke, hvad der er værst.

Og DF. Ja, de må være glade for, at der snart er OL. For de vil uden meget tvivl vinde guld i disciplinen at løbe fra alt. Først på dagpengene, så boligydelse til pensionister og så de fattige familier på kontanthjælp.

Og ikke nok med det – og nu bliver det lidt personligt. I denne uge meldte DF til Venstres store begejstring, at de vil barbere i den togfond, som SF udtænkte og fik igennem. Som jeg forhandlede hjem.

Sig mig Dansk Folkeparti: er en aftale nu ikke en aftale? Sig mig, er behovet for bedre tog til danskerne blevet mindre? Sig mig, har miljøet og klimaet fået mindre brug for at togtrafikken vinder frem?

Nej, det er nok i stedet sådan med DF, som vores transportordfører skrev på Twitter i torsdag: Problemet med dem er, at de, når det kommer til stykket, har ryggrad som en nullermand. Og nullermænd, ja, de blæses den vej, som regeringen puster.

Der er gang i den i blå blok. Desværre er underholdningsværdien højere end samfundsværdien. Lad os gøre hvad vi kan, for at den fornøjelse bliver kort.

***

Jeg vil gerne slutte min tale her, hvor vi er i dag.

I flotte grønne omgivelser, her uden for Vejle.

Ved de smukke skove, en af Danmarks skatte – den smukke natur, åben for alle.

Ved marker og landbrug.

Ved vandløb, Vejle Å, hvor lystfiskere kaster deres liner ud.

Alt det, vi desværre ikke kan tage for givet.

Vi har en regering, som af et helt misforstået hensyn til landbruget vil sætte miljøet over styr.

Vi har partier, som vil fjerne den fri adgang til vores alle sammens natur.

Og vi har drikkevand og kyster som er under et stort pres fra sorte vækstplaner.

Der er nok at tage fat på.

Især landbruget er vi nødt til at se på. Og ændre holdning til.

Hvis jeg skal sige en god ting om Eva Kjer Hansen og Esben Lunde – det er lidt svært – men så er det da, at de helt ufrivilligt med deres tumleri har fået rettet et kritisk lys på landbruget, som det ser ud i dag.

For kun hvis vi glemmer Morten Korch-forestillingen om det pusse-nusse-hyggefulde danske landbrug, kan vi skabe fremtidens landbrug.

Et landbrug, som både skaber arbejdspladser og vækst og ikke ødelægger natur

og klima.

Det kræver, vi indser, at landbruget i dag bedst kan sammenlignes med virksomheder. Virksomheder, som skal fremstille fremtidens fødevarer. Men også mere end det.

For vi skal da være mere ambitiøse på landbrugets vegne.

SF har derfor fremlagt en plan med otte punkter.

En plan for, hvordan landbruget kan fremstille fremtidens medicin og grønne energi.

Økologi skal naturligvis være en del af løsningen for fremtidens landbrug. Det økologisk areal skal mangedobles.

Og så skal fødevarer sikkerheden tilbage på sporet. Et alt for højt forbrug af antibiotika skal ned. Fødevarer kvaliteten skal til gengæld op. Gode, sunde og velsmagende fødevarer – det er der eksport i. Og eksport, det er der job i.

Jeg vil gå så langt som at sige, at SF – vi er landbrugets sande venner. Og vi er ligefrem klar til et kærligt, ærligt og bæredygtigt forhold, hvis I er friske på en date.

For vi har de grønne visioner. Vi har også de grønne løsninger. Nu er vi klar til grøn handling.

***

Kære SF'ere

Jeg begyndte min tale med behovet for en styrket kamp mod skattely.

Rundende ulighedens vokseværk.

Behovet for at støtte unge nydanske kvinders frihedskamp og styrke integrationen.

Og endte i det grønne – den tvingende nødvendige omstilling af dansk landbrug.

Det viser meget godt, hvem vi er. Hvilket stof vi er gjort af. Hvad der er vores DNA.

SF har altid og skal altid arbejde for social retfærdighed. For fællesskabet. Globalt og herhjemme.

Vi går forrest i kampen for frihed og frigørelse. I solidaritet med mennesker, der holdes ned og undertrykkes.

Og så har SF altid – altid – været Danmarks grønne parti, der leverer grønne, bæredygtige resultater. Vindmølleparker, ambitiøse klimamål, indsats mod farlig kemi.

Fællesskab. Frihed. Bæredygtighed.

Normalt er det kun i eventyr, man får tre ting. Men også hos os. Og ovenikøbet i matchende røde og grønne nuancer - på en og samme tid.

Kære SF'ere – vi er klar til skabe flere røde og grønne fremskridt.

Kære SF'ere, vi gør det muligt sammen.

Kære SF'ere, hjerteligt velkommen til dette års landsmøde!

Kilde

Manuskript tilsendt fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Politisk tale, Socialistisk Folkeparti

Relateret

Pia Olsen Dyhrs 1. maj-tale
1. maj 2016

Pia Olsen Dyhrs tale ved Socialistisk Folkepartis landsmøde
19. april 2015

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pia-olsen-dyhers-tale-ved-sfs-landsmoede-2016>